

Primera ponència del Congrés:

ALTERNATIVA EDUCATIVA

I.— ANALISI DE L'ENSENYANCA A LES ILLES

I.1.— Anàlisi descriptiva de la situació general

El panorama educatiu de les Illes és doblement llastimós: Per una part, patim les concepcions educatives i les deficiències de planificació, finançament, gestió i política educativa en general que imperen a la resta de l'Estat (Unes estructures educatives que són arcaiques, classistes i desfasades del temps actual i de la demanda social en matèria educativa). Per altra part, la nostra condició d'ILLES amb una cultura i llengua pròpia ha configurat una situació educativa marcada per l'aprenentatge en una llengua no pròpia (amb el conseqüent problema del bilingüisme) i pel centralisme que ha conduït a un ensenyament desarrelat del medi ambient i deslligat de la realitat social, econòmica i política del nostre poble.

L'arbitrarietat i la improvisació són constants del panorama educatiu a nivell d'Estat. Els moviments reivindicatius d'ensenyants, de pares i d'alumnat han estat nombrosos durant els darrers anys i s'han topat sempre amb equips ministerials sols capaços de posar pedaços a una estructura que fa aigua per tots els costats.

Des del fracàs, acceptat per tothom, de la Llei General d'Educació, fins a l'actual política d'en Cervera, ministre d'UCD molt lligat als interessos de l'ensenyament Privat (dels empresaris de la FERE), el qual res ha fet encara si llevam un projecte de reglament de centres més regressiu que el que presentà en Menéndez i el famós projecte de "cheque escolar", passant per la reforma d'en J. Rodríguez i d'en Martínez Esteruelas, els quals accentuaren la selectivitat del sistema educatiu, res ha canviat a l'estructura educativa espanyola. Si més no ha augmentat progressivament el nombre d'alumnat matriculat a l'ensenyament privat, com també han augmentat les subvencions al sector empresarial de Privada.

Convé, per tal de conèixer la realitat educativa de les Illes i abans d'abordar el nostre projecte educatiu com a Sindicat, fer una descripció de la situació escolar, pedagògica i socio-professional de l'ensenyament, avui per avui:

LA SITUACIÓ ESCOLAR

La deficient planificació educativa dels darrers anys ens ha duit a una situació de l'ensenyament a Mallorca i a les altres Illes no gaire deficitària de places escolars a l'E.G.B. —encara que sí que hi ha un dèficit funcional— però totalment escarrufant als altres nivells educatius.

Guarderia i Preescolar: A pesar de la manca de dades fidedignes respecte a n'aquest sector, podem assenyalar que el dèficit és enorme: A l'any 1977, hi havia a Palma 48 guarderies amb un total de 4.000 places quan la població infantil de Palma és de quasi 30.000 infants de 0 a 5 anys (Estudi fet per la Coordinadora de Guarderies). Naturalment no hi ha guarderies gratuïtes (poques són les que reben algun tipus de subvenció), i quasi totes són privades o bé religioses.

A preescolar, sobre una població de més de 48.000 infants de 2 a 5 anys (més o menys, 12.000 per any), n'hi ha sols la meitat que assisteixen a centres de Preescolar. La majoria (el 80 per cent) a centres privats, on les despeses econòmiques són elevades fora de l'abast de les famílies d'ingressos baixos o mitjans. Sols a Ciutat, com a mostra, hi ha uns 2.000 infants a centres Estatals i uns 10.000 a centres privats.

Donat que les Guarderies no depenen d'Educació i Ciència (depenen de Treball, Interior o Sanitat) no hi ha gens de control de la qualitat de l'ensenyament, configurant-se aquest sector com un dels més perjudicats per la manca de legislació educativa i laboral, i així la majoria de treballadors ni tenen cap tipus d'especialització

o titulació ni, conseqüentment, estan mínimament ben retribuïts. Hi ha Guarderies que fins i tot, contraten "jovenetes" amb la sola feina de guardar els infants i així els surt més barata la mà d'obra.

Cal assenyalar com a monstruositat el que cada classe de Preescolar arriba a tenir més de 40-50 alumnes. Així, l'escolarització és totalment deficient car sols suposa un "aparcament" d'infants.

E.G.B.: L'escolarització en aquest nivell és pràcticament total encara que existeix un dèficit funcional de places escolars i una deficient distribució dels llocs escolars, en especial al nucli urbans de cada Illa (Ciutat i Eivissa) i als pobles petits, on han desaparegut les escoles unitàries, ofegant la vida del poble. (Ara s'estan obrint de nou aquestes escoles).

Sobre el dèficit funcional, cal dir que la taxa mitja d'alumnat per unitat escolar a nivell d'Illes s'ha mantingut quasi constant des de fa deu anys (36,9 al curs 69-70 i 36,02 al 76-77) sense que hi hagi dades sobre les unitats que sobrepassen els 30 alumnes per classe, encara que es pot pronosticar que hi ha el mateix número dels anys 69-70 car el creixement ha estat semblant i proporcional, durant aquests darrers anys. Això vol dir que encara hi ha uns 60.000 alumnes, distribuïts en unes 1.400 unitats a classes de més de trenta alumnes. Això vol dir que tots estan deficientment escolaritzats car a una classe de més de 30 alumnes, no sols són els que passen d'aquest número, sinó tots els que estan deficientment escolaritzats. Cal afegir també que la taxa abans esmentada, hauria d'anàlitzar-se en funció de la població escolar dels pobles i dels nuclis urbans, car és en aquests on hi ha més número d'alumnes per aula.

La deficient distribució de les places escolars (centres i escoles) es deu fonamentalment al creixement urbà i a la manca de planificació urbanística apropiada, resultant que hi ha una gran manca de solars per edificacions escolars.

La política de supressió de les escoles unitàries, duita a terme durant els anys anteriors, s'ha aturat, tornant-se a obrir aquestes escoles durant aquest curs. S'ha posat remei així a una defectuosa política de concentracions escolars que no tenia en compte la necessària existència d'una activitat escolar i educativa a cada nucli de població, per petit que sia.

Quant a l'EGB estatal i no estatal, cal assenyalar que a les Illes, la proporció d'alumnat dels centres Privats és quasi idèntica, mentre que al conjunt de l'Estat és de dos per tres. Observant el següent gràfic, es veu com el creixement de llocs escolars ha estat més fort al sector Privat que al sector públic, sobretot entre els anys 70 i 75. La gratuïtat promesa a la Llei G. d'Ed. s'anava allunyant cada vegada més de les nostres Illes, en lloc d'anar-s'hi apropant:

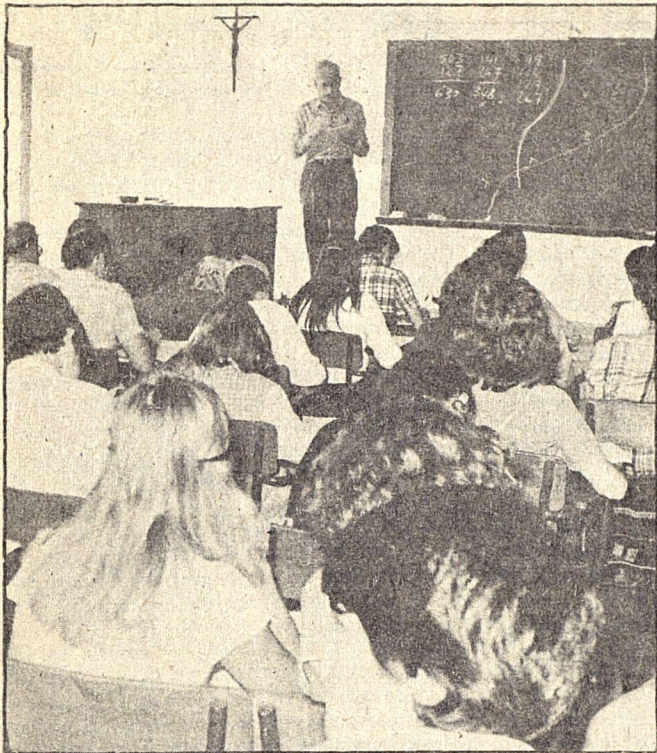
quadre 1

Encara que aquests darrers anys ha augmentat la població escolar del sector estatal fins a posar-se a un 49 per cent (en front d'un 51 per cent del sector Privat), probablement degut a la crisi econòmica i al fort increment dels costos de l'ensenyament privat, i d'unes construccions escolars que arribaren massa tard, però a pesar d'això, resulta evident que tant aquí com a tot l'Estat, la L.G.E. ha suposat de fet una progressiva privatització de l'ensenyament bàsic obligatori.

Educació Especial: A pesar de l'obertura d'alguns centres d'educació especial, la situació en aquest sector és totalment deficitària (Unes 500 places, totes a Ciutat, i unes 35-40 unitats. Manquen tant les unitats d'educació especial que hi hauria d'haver a cada centre escolar com les unitats de recuperació que tan necessàries són, donada l'actual situació pedagògica escolar.

Formació Permanent d'Adults: L'atenció que fins ara s'ha dedicat a aquest sector es reflexa en el poc número d'unitats escolars existents, i a més, la majoria, a càrrec dels mateixos professionals que fan l'EGB durant les hores lectives, forçant als professors d'EGB a una pluriocupació prou difícil, donades les característiques distintes de les dues feines. Es més, al considerar aques-

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior.)

ta formació sols en funció de l'alfabetització pel títol de Graduat escolar, es deixa de banda tot el camp de la formació cultural permanent dels adults, camp totalment abandonat a les Illes i que donat l'index d'analfabetització cultural vers la nostra llengua i cultura pròpies, s'ha d'acometre urgentment.

B.U.P. i Formació Professional: La situació tant a B.U.P. com a F.P. és pitjor encara: Una total deficiència de centres estatals i els pocs que hi ha, excessivament carregats d'alumnat mentre que al sector privat està molt més adequat a la demanda social i més carregat de diners amb el qual ofereix una ensenyança de millor qualitat gràcies a disposar de millors recursos i de menys saturació d'alumnat.

A B.U.P., hi ha actualment quatre centres estatals a Ciutat, set a la resta de les Illes i tres centres homologats, mentre que sols a Ciutat s'imparteix B.U.P., al sector privat, a uns vint centres. El nombre d'alumnes de BUP a centres privats és de l'orde dels set mil, i un poc menys al sector estatal. A modo de conclusió, direm que a Ciutat hi ha un Institut per cada 90.000 habitants mentre que a la resta de ciutats espanyoles, n'hi ha un per cada 42.000.

Quant a la F.P., nivell molt oblidat i marginat del sistema educatiu, és una bona mostra de la doble xarxa existent al sistema educatiu espanyol: Primari - Professional i BUP - Universitat, perpetuant així encara més la divisió classista de la societat. A les Illes, la F.P. no respon a les necessitats del sistema productiu, servint sols com una guarderia de joves i com amortiguador de l'atur juvenil. Així, a Inca, ciutat on predomina l'activitat industrial de la pell, no hi ha alumnat matriculat en aquesta rama, mostrant això la ineficiència de la F.P. D'un total de més de 4.000 alumnes, n'hi ha 3.000 que pertanyen al sector estatal i la resta al sector privat, mostrant això, doncs, una preponderància de l'ensenyança estatal en aquest nivell, a diferència dels altres nivells.

Finalment, cal afegir que la població escolaritzada tant a BUP com a F.P., suposa uns 18.000 mentre que la població juvenil d'aquesta edat dona la xifra de 35.000. Això mostra clarament que el tant per cent de gent que fa feina, o que no en té, és prou important (recordem que fins als 16 anys no es pot fer feina).

La Universitat: L'exigència d'universitat de i a les Illes ha donat com a primer resultat la creació d'una Universitat "con sede en Palma". Ara queda encara tot el camí, que just és començat, per construir aquesta Universitat adequada a les necessitats reals de les Illes. Podem assenyalar com problemes prioritaris

ALTERNATIVA EDUCATIVA

de Filosofia i Lletres, (sense pla d'estudis i amb crisi d'estructura de poder), la falta d'edificacions per algunes facultats i Escoles superiors, la falta d'espais suficients per unes altres i la manca d'una estructura i ordenació interna d'aquesta Universitat encara sense nom, amb la conseqüent adequació dels plans d'estudis, matèries i professorat a la realitat de les Illes.

LA SITUACIÓ PEDAGÒGICA

En relació a la qualitat de l'ensenyança, la situació no és gaire esperançadora. Si partim del principi que tota ensenyança ha d'estar arrelada, i en funció del medi ambient i de l'entorn, hem de constatar que l'ensenyament a les Illes, no està arrelat a la realitat socio - cultural i econòmica del nostre poble. De fet, no hi ha cap centre escolar que dugui a terme una línia educativa en consonància ni amb els nous moviments de renovació pedagògica ni amb arrels a les Illes. Cal assenyalar, no obstant, els esforços, que realitzen alguns professionals (cada vegada més) bé individualment bé en petits grups (i fins i tot, un centre: Mata de Jonc), entossudits en la tasca de canviar l'escola de les Illes a través de la investigació de noves tècniques, de l'ensenyança arrelada a l'entorn i del reciclatge dels professionals de l'ensenyament.

L'existència d'una taxa d'alumnes per classe superior al l'índex assenyalat per la UNESCO (massa alumnes per unitat), la manca de suficients espais disponibles per l'alumnat, la insuficiència de material pedagògic, a vegades les males condicions d'habitabilitat, el problema de l'ensenyament en una llengua no materna amb la conseqüent diglòssia que pateix la població illenca, i la sistemàtica deformació de la realitat social, tot això repercuteix desfavorablement en la qualitat de l'ensenyança.

Finalment, la qualitat de l'ensenyament depèn en grau considerable dels recursos, materials i professorat (plantilla) de que disposen els centres escolars. Així, no és estrany que l'ensenyament que es dona al sector privat hagi estat, fins fa poc, qualitativament superior al que es dona al sector estatal, a causa dels deficients recursos i plantilles dels centres estatals.

LA SITUACIÓ LABORAL - PROFESSIONAL

En el camp de l'ensenyament, existeix una mescla de títols, status professionals i de sectors configurats entre els treballadors (Privada i Estatal, Llicenciats i Mestres, Parvulistes i Guarderes, Numeraris i No Numeraris, etc.) que ha produït un cos dividit, escindit i amb poca o nul·la consciència de classe, és a dir, de treballadors d'un mateix camp d'activitat: l'ensenyança.

Cada un dels sectors que configuren el camp de l'ensenyança té infinitat de problemes sense resoldre, com bé demostren les llarguïssimes taules reivindicatives que, any rera any, movilitzen en fortes campanyes de lluita als diferents professionals de cada sector. L'enumeració dels problemes seria massa llarga, però com a principals, ressenyem:

1.- Insuficient especialització de la majoria dels professionals: La major part del professorat actual ha obtingut la titulació acadèmica durant els anys de la dictadura, a unes Escoles Normals o Universitàries on més que ensenyar a ensenyar, deformaven els futurs ensenyants (recordem l'Escola Normal de Balears, on hi han passat moltes generacions sense conèixer res de pedagogia activa, tècniques Freinet, etc.) Els cursets de reciclatge promesos a la L.G.E. no s'han posat en marxa a l'abast de tothom.

Cal afegir també que l'intrusisme, sobretot a Guarderies i Preescolar, és una constant avui per avui. Tant sia de la gent sense titulació com de la gent que es dedica a l'ensenyament com a tasca secundària.

2.- Insuficient retribució econòmica; tant al sector estatal com al privat (molt més en aquest) hi ha unes retribucions insuficients que obliguen a fer moltes hores de repassos o a cercar una altra feina complementària del sou d'ensenyant. No cal afegir que una dedicació adequada, plena i total a l'ensenyament requereix una bona retribució i una jornada curta d'hores lectives per poder dedicar-se a la preparació, programació, evaluació i reciclatge, etc. Aquest és el camí per millorar la qualitat de l'ensenyament.

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

3. Estabilitat i seguretat d'ocupació: Tant per als No Numeraris (contractats any rera any, sense seguretat de continuïtat) com per als de Privada (sempre amb el perill de l'acomiadament ideològic) cal una estabilitat i seguretat d'ocupació per tal de poder dedicar-se adequadament a la tasca educativa.

4.— Pluralitat de contractes: El problema més greu de l'ensenyament: La pluriocupació, obligada tant per les contractacions a hores dels llicenciats com per la inseguretat dels no numeraris i per la insuficient retribució de la tasca educativa. Tots aquests factors obliguen a tenir més d'un contracte de treball a centres i activitats distintes, bé per guanyar el salari necessari bé per mantenir una estabilitat i seguretat d'ocupació. Sols quan els professionals de l'ensenyança puguin dedicar-se plenament a la seva tasca, podrà millorar la qualitat de l'ensenyament.

5.— Atur: Darrerament, ja hi ha una quantitat considerable de professionals titulats sense trobar lloc de treball, sense que això signifiqui que hi ha una saturació de títols sinó que encara no hi ha una escolarització adequada que permeti una política de plena ocupació al sector.

I.2.— Anàlisi de la Llei General d'Educació

Per a conèixer les causes de la deteriorada situació de l'ensenyança a les Illes, cal analitzar el procés de l'ensenyament a nivell de l'Estat Espanyol i la posta en marxa de la Llei General d'Educació.

La dècada dels 60 marca una crisi innegable del sistema educatiu espanyol. És l'època en què Espanya aconsegueix consolidar-se definitivament com un país industrial i urbà però com el sistema polític de l'Estat restava inalterat en l'essencial (la dictadura franquista) es desencadenen tota una sèrie de noves contradiccions, al nivell concret del sistema educatiu, tals com:

—Augment espectacular de la demanda social d'educació, que reflexa tant el nou nivell d'aspiracions de les classes populars com les exigències de reproducció del sistema econòmic esdevingut tècnicament més complex. Augment que no podia ser satisfet pel sector privat-religiós, més que parcialment, tant per la seva vocació classista tradicional com per la limitada capacitat econòmica dels nous demandants, i l'increment dels costos del servei educatiu.

Això fa que hagi de ser l'Estat qui ha de satisfer aquesta demanda educativa. D'aquí, el considerable increment d'escoles estatals d'ensenyament primari i mitjà d'aquesta època, que malgrat tot no evitara encara un dèficit d'escolarització d'un milió de places i un gran nombre de nins deficientment escolaritzats (dades de 1968).

—L'augment de la despesa pública educativa resulta encara insuficient i determina l'aparició d'un sector educatiu privat subsidiari de la insuficiència estatal, normalment carent dels recursos econòmics mínims, dirigit a les classes populars més marginades i que per tant accentua el classisme del sistema educatiu.

—A la Universitat es produïa la "massificació", fet que vingué acompanyat de nombroses tensions internes expressades en la liquidació del sindicalisme feixista universitari (SEU), la creixent involucració de la Universitat en els problemes socio-polítics i la lluita d'estudiants i professors per un model universitari alternatiu encara que enmig d'una gran confusió i amb perspectives no gaire clares.

Per resoldre aquestes contradiccions, l'Estat franquista féu la "Llei General d'Educació", instrument tecnòcrata que pretenia una racionalització o reforma educativa. Recordem els principals fets representatius d'aquest procés:

La "L.G.E." havia promès una educació general, igual, obligatòria i gratuïta entre els 6 i 13 anys, però l'esperança que aixecà aquest projecte educatiu, fou aviat superada per la decepció generalitzada actual: L'Estat s'ha negat a realitzar la despesa necessària i ha fomentat, en canvi, la discriminació de les subvencions —afavorint els centres privats-religiosos grossos— i preferint aquestes abans que la construcció de nous centres públics, produint així que encara hi hagi un gran nombre de nins sense escola o mal escolaritzats al mateix temps que ha reduït a pur verbalisme demagògic el caràcter igualitari de l'ensenyament en aquesta etapa. Així s'ha frustrat

un dels objectius més importants: Liquidar la divisió classista del sistema educatiu espanyol.

Lluny d'això, falten encara moltes places escolars, la gratuïtat és una aspiració d'amplíssims sectors de la societat i els centres privats i estatals segueixen impartint una educació clarament diferenciada.

La L.G.E. prometia també incorporar les "peculiaritats regionals..." però encara no han arribat les necessàries disposicions sobre l'ensenyament en llengua materna o vernacle, essent un escarni, les disposicions dels darrers anys, provant una vegada més la incompatibilitat de la seva solució amb l'estructura centralista de l'Estat franquista i el seu model educatiu.

La L.G.E. prometia també una reorganització de la formació professional (urgent degut a l'augment de l'edat mínima d'incorporació al treball fins als 16 anys) i una renovació qualitativa del batxillerat. Ni l'una ni l'altra s'han acomès seriosament: La insuficiència de l'organització i dels recursos de la professional és ben notòria fins al punt de constituir un greu problema pel propi sistema que té dificultats per reproduir la força de treball al nivell tècnic exigint avui en dia per la complexitat de la indústria. I del batxillerat, les darreres regulacions l'han configurat com a cicle preparatori de posteriors estudis universitaris i en conseqüència, donada l'estructura dels estudis universitaris, clarament discriminatori i restrictiu.

En matèria universitària, la L.G.E. partí de l'eufòria neocapitalista dels anys 60, ràpidament desautoritzada pel la crisi econòmica actual. D'aquí que a la política expansionista de la universitat seguí ben aviat una altra congeladora d'aquesta expansió, expressada en la congelació de pressuposts, l'establiment de la selectivitat i l'intent d'assolir la burocratització del professorat universitari.

I així arribam al desgavell actual, on la reforma que intenta en Cervera no ha donat encara cap fruit ni ha mostrat cap seriós intent de fer de l'educació un instrument de transformació per la nova etapa democràtica que just ara començam. Ben al revés, ha mostrat ja la seva clara predilecció per l'ensenyança privada en perjudici de l'estatal.

I.3.— Funció del sistema educatiu

La institució escolar juga un paper fonamental en el condicionament dels futurs ciutadans, encara que aquest es dona també a través de la família i d'altres institucions (com R.T.V., cine, premsa, etc).

La funció social de les institucions educatives, a qualsevol societat industrial capitalista ha estat ja prou definida: Contribuir a la reproducció de les relacions de producció existents i dominants, de la divisió social del treball i de la ideologia dominant.

Les estructures educatives proporcionen diferents nivells d'ensenyança a la població en general però en la necessària proporcionalitat per garantir el normal funcionament de les activitats productives. També a través de la transmissió de valors, d'hàbits i de costums, com l'acceptació del sistema jeràrquic classista establert (autoritarisme), el foment de la competitivitat, la separació entre treball manual i treball intel·lectual i l'ús de la ciència com instrument operatiu, escamotejant el seu valor crític (tecnocràcia), ajuden a la reproducció de l'actual divisió social entre explotador i explotats, entre dirigents i dirigits, entre dominants i dominats...

No basta però assenyalar el paper reproductor del sistema de producció capitalista que s'encomana a les institucions docents. S'han de considerar també les contradiccions internes del sistema, l'existència d'altres interessos diferents i els conflictes existents a totes les formacions socials que també es reproduïen i són presents a les institucions escolars. Exemples: La insuficiència econòmica per mantenir un sistema educatiu complet que assegurí una bona reproducció de tècnics, pressió dels diversos estaments socials en demanda de més escoles i guarderies i de més qualitat, i els conflictes entre empresaris i treballadors de l'ensenyança.

Aquesta dinàmica d'interessos contraposats fa que dia a dia els conflictes dintre l'ensenyament s'accentuin. Especialment, els ensenyants, afectats directament com a treballadors, en trobar-se

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

amb aquestes contradiccions, es replantegen la seva funció com agents educatius i la funció general de l'educació.

Part important del professorat ha anat prenent consciència de la necessitat de replantejar-se el seu paper, els objectius als quals contribueixen amb la seva tasca i l'explicació de l'ideologia immersa dins la feina educativa, intentant passar d'una visió ideològica al coneixement científic i, per tant, d'una acceptació no conscient del sistema educatiu a una actitud crítica i de canvi.

En aquesta perspectiva de canvi del sistema educatiu i de les institucions escolars, cal situar-nos com a Sindicat de classe, perquè creïm que l'escola té un important paper a jugar, però distint, fins i tot contrari al que té avui per avui: tractar de compensar les diferències socio-culturals amb què els al·lots arriben a l'escola, proporcionant els instruments necessaris que permetin als futurs ciutadans jutjar críticament la realitat en la qual viuen (i que avui tracta de fer-ho uns inconformistes...) i contribuir a la seva transformació i millora. Paper que s'ha de situar dins un marc més ampli, i no aïlladament, de lluita per una societat millor i per la transformació de les estructures autoritàries, dels objectius i mètodes, i de la desconnexió amb la realitat, de les institucions escolars.

Es per això que propugnam la següent alternativa educativa, que a més de suposar un canvi estructural i profund del sistema educatiu, és al mateix temps un instrument per aconseguir objectius immediats i concrets, i és també un medi de lluita per assolir els canvis necessaris.

II.— ALTERNATIVA EDUCATIVA DEL STEI

II.1.— L'Ensenyança com a servei públic

El STEI considera l'ensenyament com un dels serveis públics fonamentals de tota societat, car no pot esser una font de beneficis ni un instrument de control ideològic i social. En conseqüència, el finançament, administració i control de l'ensenyança ha de ser íntegrament públic.

Això vol dir que correspon als poders públics la responsabilitat de garantir la formació de tots els ciutadans sense cap tipus de discriminació econòmica, social o ideològica, mitjançant la creació i finançament del número de centres necessaris per una adequada escolarització de tota la població no adulta, l'establiment d'uns plans de formació permanent d'adults i el control efectiu de les condicions en què s'imparteix l'ensenyament.

Vol dir també que l'administració, gestió i control de l'ensenyament, a una societat democràtica, no pot estar en mans de l'aparell públic, car aquesta és una responsabilitat que correspon directament als estaments implicats.

Encara més, si com a Sindicat volem superar l'actual divisió del treball, eliminant l'explotació de les classes dominants damunt les classes treballadores per arribar a una societat que hagi recompost harmònicament la divisió violenta (paralela a la divisió i lluita de classes) entre cultura i treball, entre direcció i execució, entre camp i ciutat, entre naturalesa i societat, cal també superar l'actual model de sistema educatiu i escola capitalista, per arribar així a un projecte de sistema educatiu fonamentat en la concepció de l'educació com a patrimoni permanent de tot el poble.

Aquest procés ha d'eliminar qualsevol involució estatalitzadora o privatitzadora de l'escola, procedint a una planificació autènticament democràtica de tot el sistema educatiu que no pot passar per una reglamentació burocràtica dels centres, sinó per una determinació dels objectius educatius i dels recursos gaudint de la més àmplia autonomia per decidir els continguts i els mètodes, així com les formes de connexió amb el treball, tot sota el control de les instàncies socials directament afectades.

L'autonomia del centre és, també, el marc d'exercici de l'autogestió que correspon per igual als grups institucionals afectats, professors, pares i alumnes, en un afany decidit per l'alliberament de tota condició autoritària.

II.2.— Ensenyança "Mallorquina-menorquina-eivissenca..."

L'ensenyament, bàsicament, és un procés de preparació i d'integració a la pròpia comunitat social, car es du a terme en un marc social concret i la seva estructura, dissenys i mètodes depenen de la naturalesa i de les característiques de la societat dins la qual es desenvolupa.

Conseqüentment, l'ensenyament a les Illes ha d'estar adequat als trets específics i en funció de les característiques econòmiques, socials i culturals que defineixen cada comunitat il·lenca: Mallorca, Menorca i Eivissa-Formentera.

a) Això es tradueix en una planificació i administració educativa pròpia, i per això és necessari un marc polític d'autogovern a les Illes que permeti de realitzar la legislació exclusiva i l'execució directa del sistema educatiu, amb el necessari control dels mitjans de comunicació social per tal de poder aplicar noves tècniques a l'ensenyament (televisió escolar, ràdio, premsa, cinema...).

La nova forma de planificació i administració educativa haurà de procurar la distribució dels fons econòmics tenint en compte les diferències de desenvolupament entre els diversos barris de Ciutat i entre els pobles de la part forana així com entre totes les Illes.

b) Això vol dir també que la programació dels seus continguts ha de fer-se a partir de la realitat socio-econòmica-cultural de cada Illa, segons el principi bàsic d'una pedagogia arrelada al medi i a la realitat concreta que permeti la seva coneixença activa per tal de formar homes i dones capaços de descobrir, investigar, interpretar i canviar aquesta realitat.

L'ensenyança ha de fer una tasca de sensibilització i de reflexió sobre el fet nacional de les Illes i ha de posar els mitjans necessaris perquè tothom s'hi integri sense diferències. Això cal fer-ho a través d'una inserció concreta en el medi més pròxim com a punt de partida per el coneixement de tot el país, en tota la seva problemàtica i realitat plurinacional i des de tots els aspectes: geografia, economia, política, etc.

En els al·lots d'origen immigrant cal conjuminar-ho amb la reflexió sobre la pròpia immigració i amb la informació adequada de la cultura d'origen, com a camí normal d'integració.

Es a través d'aquesta realitat nacional que l'ensenyança ha de proporcionar el coneixement de les altres realitats i ha de fomentar en ells l'esperit de pertinença a la comunitat pròpia i de solidaritat amb els altres pobles i nacionalitats.

b) L'ensenyança haurà de tenir en compte també la realitat lingüística de les Illes. Per tant, la llengua, vehicle normal del procés educatiu, ha de ser la catalana, amb una tendència clara i decidida de normalització lingüística dels nins i nines que no la tinguin com a pròpia, i per això, propugnam:

—Ensenyament en català a tots els nivells educatius i la introducció del castellà com a segona llengua, una vegada adquirits els mecanismes bàsics de l'idioma propi.

—Ensenyament en castellà per als castellanoparlants dels mecanismes bàsics de l'idioma i progressiva introducció del català com a segona llengua.

En l'aplicació d'aquestes mesures, s'haurà de tenir en compte la necessitat d'un període d'adaptació, que exigirà una atenció preferent a la formació del professorat.

II.3.— Característiques del sistema educatiu

El model de sistema educatiu que propugnam ha de reunir les següents característiques:

a) Caràcter totalment gratuït i sense afany de lucre:

L'ensenyança ha de ser gratuïta a tots els seus nivells, gratuïtat que no es refereix sols a l'escolarització, sinó també a tots els elements necessaris per portar a terme una pràctica educativa correcta: material, transport, llibres de text, etc.

(Continua pàg. següent)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

Sense afany de lucre, car s'entén que quan s'admet l'educació com un servei públic fonamental ha de dur aparellada el rebutjament de tot afany de lucre relacionat amb l'ensenyança, essent responsabilitat dels poders públics el control i vigilància de tots aquells aspectes en què es converteix en motiu de grans guanys de tipus econòmic (edició i comercialització de llibres de text).

b) Caràcter democràtic: La planificació de l'estructura, continguts i mètodes educatius ha de ser decidida amb la participació efectiva de totes les forces socials afectades per l'ensenyament i, molt especialment, els estaments directament implicats en el procés educatiu.

La gestió dels centres d'ensenyança correspon directament i totalment als estaments implicats: treballadors de l'ensenyança, pares i alumnes.

c) Caràcter científic i racional, no discriminador i no massificador: Creim possible la implantació d'un sistema d'ensenyança no manipulador respecte a l'alumnat, que s'atengui exclusivament a l'objectivitat científica, eliminant tot el subjectivisme possible i els continguts irracionals dels programes d'ensenyament.

S'ha d'eliminar qualsevol discriminació que pot efectuar-se sobre l'alumnat en relació a raons de qualsevol tipus, siguin polítiques, socials, econòmiques, personals o d'altre significat, fent especial menció en l'eliminació de qualsevol tipus de desigualtat entre sexes, o de qualsevol forma educativa que condueixi a l'educació en aquesta desigualtat.

L'ensenyament s'ha de mantenir a uns límits de quantitat en la relació alumnes-professors que permeti el coneixement mutu i la realització d'activitats que puguin estar encaminades a fomentar la potenciació de les qualitats humanes de l'alumnat i l'atenció dels problemes d'aquest tipus que existeixen o puguin produir-se.

d) Caràcter Pluralista: L'educació ha d'inserir els alumnes dins la realitat social. En una societat democràtica ha de fer-los conèixer les diverses opcions i oferir-los la metodologia perquè puguin analitzar aquesta realitat social i transformar-la de manera més i més autònoma, començant ja des de l'escola. Globalment, aquesta ha d'estimular en els alumnes els valors d'una societat democràtica: solidaritat, respecte als altres, actitud de diàleg, etc.

D'altra banda, cal que el mestre pugui traslluir-hi les seves idees, religioses o polítiques, però sense adoctrinar. Per això, cap ensenyant serà discriminat per les conviccions que pugui tenir. Únicament les actituds anti-democràtiques han de ser excloses de l'ensenyança.

La sana pluralitat dins l'escola, deduït del pluralisme ideològic de la societat, és la millor garantia d'un ensenyament democràtic, no totalitari, en què els nins siguin educats en una formació alliberadora i en el respecte mutu. L'ensenyament no es pot instrumentalitzar com a plataforma d'adoctrinament o militància, i contra els possibles abusos autoritaris, una participació democràtica de tots els estaments implicats, en la gestió i control pedagògic, ideològic i econòmic de l'ensenyament, serà el millor impediment.

e) Caràcter aconfessional: L'ensenyança ha de ser aconfessional per tal de respectar l'evolució de l'infant, en el sentit de no imposar-li cap concepció religiosa o política de la realitat. Això no significa ni ensenyament anti-religiós (car seria un determinat signe confessional) ni ensenyament neutre (L'educació no ho és mai) sinó ensenyament alliberador capaç d'oferir coneixement de cultura i pensament de tots els signes ideològics, concretant molt més els més arrelats a la nostra terra, i de formar actituds humanes de convivència bàsiques per la vida social.

La vida extraescolar conté diferents factors d'educació i adoctrinament com la família, els mitjans de comunicació (premsa, TV, còmics, cinema...), els partits polítics, grups i comunitats religioses i l'Església, que ofereixen un ambient més idoni per l'educació religiosa o confessional. Entenem doncs, que la formació religiosa s'ha de desenvolupar en el marc familiar (com a responsabilitat difícil de delegar) o bé en el marc de les pròpies institucions religioses, les quals disposen ja dels seus propis recursos per aquesta tasca, però mai aquest tipus d'ensenyament no ha

d'involucrar a un sistema educatiu global ni a uns professionals de l'ensenyament.

f) Caràcter estimulador i no selectiu:

Consideram que l'ensenyança ha de convertir-se en un medi ric i estimulador, que es plantegi com objectiu, enfront del fracàs, l'èxit de tots els escolars, i la contribució a la seva formació integral.

Cal que la societat arbitri els mitjans necessaris perquè el dret de tots els ciutadans a l'educació sigui realment efectiu no tan sols en igualtat de condicions, sinó també de forma que compensi, tant com sigui possible, les deficiències culturals i de desenvolupament, producte del medi geogràfic i del nivell socio-econòmic que l'ensenyança actual tendeix a reproduir.

II.4.— L'Ensenyament bàsic i l'escola pública

Dins la planificació de l'estructura educativa, propugnam la implantació d'un cicle educatiu únic i obligatori, entès com a període escolar bàsic, igual i general per tothom, que abarqui des del començament de l'escolarització fins al final.

Aquest cicle bàsic haurà d'impartir l'ensenyament d'acord amb els principis abans esmentats, i per tant, a uns centres escolars que reuneixin les característiques que defineixen la nova Escola pública que defensam. Gratuïta, democràtica, científica, racional, pluralista, aconfessional, no selectiva, arrelada al medi i en català.

Per aconseguir tot això, l'ensenyament en aquest cicle bàsic ha de ser:

—INTEGRAL: De plena educació, de totes les facetes que componen la personalitat humana, sense especialitats prematures.

—DE QUALITAT: Per desenvolupar l'esperit crític i observador, capacitant per la inserció en la societat i concedint una especial atenció al desenrotllament del treball manual.

—ANTI-AUTORITARI: Per acabar amb l'autoritarisme en la relació professor-alumne, i substituir-lo per una disciplina basada i lliurement consentida.

—MIXTA, és a dir, amb implantació real de la coeducació per tal d'evitar la discriminació.

Ha de dar-se també una importància suficient al tractament d'aquelles deficiències de tipus d'aprenentatge de matèries específiques que són pròpies d'aquest període educatiu i que són causa de molts de fracassos posteriors.

S'ha de procurar igualment l'existència de tota sèrie de serveis que van implícits en el normal desenvolupament educatiu de qualitat: Psicològics, sanitaris, etc.

A més, la nova Escola Pública ha d'estar lligada al seu entorn social. Aquest aspecte l'entem en tres sentits:

—Que el medi extern entri dins l'escola i el treball escolar.

—Que l'activitat escolar aportï a la col·lectivitat elements de promoció.

—Que fora de l'horari escolar, el centre serveixi d'estímul cultural del medi on l'escola està situada (activitats culturals, extraescolars, etc.). Es en aquest context que s'hauria d'admetre la formació en les distintes opcions ideològiques.

Com sigui que l'ensenyança ha d'estar lligada amb altres serveis públics, cal que els centres escolars estiguin relacionats amb els serveis de Sanitat i profilaxi, urbanisme, mitjans de comunicació, esplai, colònies d'estiu i sports.

Per acabar, tot això posa en clara evidència la necessitat que cada nucli de població, per petit que sigui, tenguï la seva pròpia escola.

Finalment, el cicle bàsic significa un tronc únic sense trencament, amb titulació única, des dels 0 als 18 anys, com a mínim, i que sigui obligatòria des dels 4 anys, i amb les

(Continua pàg. següent.)

ALTERNATIVA EDUCATIVA

(Ve de pàg. anterior)

següents etapes, definides més per edat madurativa que cronològica:

- Llar d'infants De 0 a 3 anys
- Parvulari De 4 a 6 anys
- Primera etapa De 6 a 10 anys
- Segona etapa De 10 a 14 anys
- Tercera etapa De 14 a 18 anys

II. 5.— La gestió de la nova escola pública.

D'acord amb el principi enunciat abans, la gestió dels centres ha de recaure en un Consell Escolar, màxim organisme de representació i decisió, format per representants dels ensenyants, del personal no docent, dels pares, dels alumnes (segons l'edat) i de les altres forces socials representatives del lloc on radica el centre i que estiguin directament interessades en el funcionament de l'escola (Associacions de veïns, Sindicats, etc.) i amb representació de l'Administració local (municipis).

Les competències del Consell Escolar seran de tipus econòmic, organitzatiu i de definició de les línies generals de la pedagogia del centre, i tendran en compte el medi en el qual se situa l'escola.

—El Claustre Escolar, constituït per la totalitat dels ensenyants del centre i el personal no docent amb funcions educatives, tendran com a tasca primordial l'elaboració de les propostes pedagògiques i metodològiques que han de configurar la línia del centre, propostes que, una vegada aprovades pel Consell Escolar, seran concretes pel Claustre en base a la planificació i programació dels objectius i activitats a realitzar.

—Els centres han de disposar, a més de tots els organismes tècnics necessaris per aplicar adequadament tant la línia pedagògica com la planificació i programació concreta (nivells, àrees, departaments, etc.).

A més, es formaran comissions de curs o nivell, integrades per mestres, pares i alumnes, segons l'edat, per tal de facilitar la participació dels pares en el funcionament de l'escola i per tal de dur a terme també la necessària col·laboració entre pares, alumnes i professors per una adequada dinàmica educativa del nivell. Es faran, també, comissions d'activitats per tal de profunditzar els lligams entre la vida familiar, la vida escolar i la vida de l'entorn.

—Tots els càrrecs (tant dels organismes tècnics com del Consell Escolar i càrrecs executius) seran elegits directa i democràticament pels propis estaments i podran ser revocats pels mateixos estaments.

—La direcció executiva dels centres serà responsabilitat comunitària del Consell Escolar i del Claustre, els quals anomenaran periòdicament als responsables i coordinadors necessaris per cada tasca concreta i així no hi haurà direccions unipersonals sinó direccions col·legiades.

—Tots els Consells Escolars, els Claustres, les comissions i els organismes tècnics es coordinaran amb els respectius òrgans dels altres centres, tant a nivell de barri, poble o municipi, com a nivell de comarca o Illa, per tal de establir les necessàries relacions tant en la planificació educativa general com en la investigació didàctica i pedagògica o en les activitats escolars. En especial, es formaran Consells Escolars als diferents nivells territorials, amb la participació d'organismes sindicals i de veïns que existeixin a la zona i amb representació de l'administració, per la correcta aplicació del principi de la participació directa en la política educativa. (veure II.2.b).

II. 6.— L'Ensenyança superior

Les característiques de científicitat i racionalitat es converteixen en aquest sector educatiu en consustancials amb la seva pròpia definició. El STEI defensa la reflexió als estudis supe-

riors de les següents definicions:

—Eliminació de qualsevol discriminació que pugui produir-se en l'accés a la docència en aquest sector, per mor d'ideologies o creences.

—Llibertat d'expressió en l'exercici de la funció educativa que permeti a l'alumne entrar en contacte amb diverses opcions i promoure un desenrotllament intel·lectual adequat.

—Atenció especial a les realitats de tipus nacionals amb estudi i investigació de les Illes, en especial en aquelles facetes que impliquin la potenciació econòmica de les Illes.

—Potenciació, atenció econòmica suficient i desenrotllament de tot el procés investigador consubstancial amb aquest tipus d'ensenyament.

II. 7.— El professorat.

a) El cos únic d'ensenyants: El personal docent del cicle únic que propugnam ha de complir característiques fonamentals que enunciam com a projecte de Cos únic d'ensenyants, que suposa, per a tot el mencionat cicle, que la titulació acadèmica i situació administrativa ha de ser homogènia, sense discriminacions, en funció de la categoria del professorat que l'imparteix.

b) La participació del professorat en la planificació, gestió i administració en el desenvolupament de tot el procés educatiu, junt a la resta d'implicats, s'ha de fer totalment, eliminant de l'Estad aquelles funcions que no li siguin pròpies i tendint en el màxim d'un sistema autogestionari en tot el camp de l'ensenyança.

El procés democràtic en el camp de l'ensenyança, du a terme per al professorat la totalitat dels drets democràtics i de totes les llibertats individuals i col·lectives i sindicals.

III.— FINS I OBJECTIUS PRIORITARIS

III.1.— Sobre l'escolarització

a) Condicions de l'escolarització: L'escolarització ha d'arribar a ser semigratuïta per als infants de 0 a 2 anys, amb sosteniment de la iniciativa pública i de la privada, gratuïta des dels 2 anys fins a l'acabament del cicle, i obligatòria des dels 4 anys. A aquest fins s'hi ha d'arribar escalonadament i d'una forma progressiva.

b) Formes d'escolarització: 1.— A cada nucli de població hi ha d'haver una escola oberta (Això significa tornar obrir totes les escoles unitàries) amb els recursos adients quant a professorat, instal·lacions i material. 2.— Cal evitar l'existència de macro-centres que impedeixen l'escolarització de qualitat. 3.— Sobre els desplaçaments provocats per l'existència de nuclis petits de població, cal tenir en compte que durant les etapes de preescolar i primera etapa d'EGB, cal que els alumnes estiguin escolaritzats totalment al seu nucli de població, sense efectuar desplaçaments. En canvi, durant els següents anys, s'han de combinar dos tipus d'ensenyament, un al mateix nucli de població, el màxim de temps possible, i l'altre a un centre complet, que reuneixi totes les condicions necessàries.

Finalment, quant al nombre d'alumnes per classe han d'arribar a ser els indicats per la UNESCO, i cal que ja ben aviat es redueixi el número d'alumnes en base a un màxim de 25 per Preescolar i un màxim de 30 per EGB.

III.2.— Sobre la qualitat de l'ensenyament

Cal recalcar els següents aspectes per aconseguir millorar la qualitat de l'ensenyament:

a) Sobre el professorat i serveis adequats: 1.— Necessitat que cada centre disposi de tots els professors necessaris, més els especialistes adequats. 2.— Resulta totalment urgent la incorporació de psicòlegs, pedagogs i assistents socials a les estructures educatives i als centres escolars per tal que a cada

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior)

centre hi hagi un psicòleg al menys i que hi hagi també un adequat marc de serveis assistencials psiquiàtrics, mèdics, etc.) Sobre el treball escolar! El treball dels treballadors de l'ensenyança per a la preparació, programació, i avaluació de les classes, s'ha de fer en equip, entenent que per això és necessari una total dedicació a l'ensenyança, degudament retribuïda, i una jornada laboral que distingeixi les hores lectives, mai més de 25 a la setmana, de les hores no lectives, sense alumnat.

Igualment cal dir que s'han d'arbitrar els mecanismes necessaris per dur a terme un intercanvi entre els centres escolars sobre material i resultats pedagògics aconseguits a fi de posar en comú les necessàries tasques investigadores en el camp pedagògic que permetin un adequat coneixement dels centres i de l'entorn escolar.

Finalment, cal insistir en què l'ensenyança ha de ser arrelada al medi de les Illes, i per això cal acoplar aquesta realitat il·lenca als materials utilitzats a les escoles (llibres, fitxes, etc.)

III.3.— Sobre l'ensenyança en català

Com alternativa urgent es proposa:

a) L'ensenyament en català a tots els llocs que sigui possible fer—ho ja des d'ara.

b) Ensenyança del català a totes les escoles, de forma obligatòria i urgent.

c) Que es comenci l'aprenentatge en català per aquells al·lots de parla mallorquina, sobretot, els primers mecanismes de lectura i escriptura.

d) Que a les zones de predomini de parla castellana es produeixi de forma gradual l'ensenyança en català, fent-se els primers cursos en la llengua materna.

e) En quant al professorat, calen dues mesures urgents: Fer cursos de formació de Professorat, a fin que tots els professionals de l'ensenyament arribin a conèixer i dominar la nostra llengua. I donar opció als professors no catalans parlants a retornar al seu lloc d'origen el més aviat possible.

III.4.— Sobre el professorat

a) Preparació: La situació actual en què es troba el professorat en relació a la seva preparació tècnica i pedagògica, fa necessària la iniciació urgent d'un pla de reciclatge per a tot-hom.

Aquest reciclatge ha de ser gratuït, de qualitat i organitzat i planificat des de les Illes amb la participació dels afectats i de les associacions sindicals que els representen, i de les entitats socio—culturals de les Illes.

Han de ser aspectes importants d'aquest reciclatge, la llengua i cultura de les Illes, pedagogia del medi—entorn de l'escola i les inter—relacions escola—medi.

Al mateix temps, s'han de realitzar, en número i periodicitat suficient, cursos d'especialitat per als professionals que abarquïn des de Guarderia i Preescolar fins a BUP i FP, passant per totes les àrees fonamentals i complementàries, en especial: Plàstica i Pretecnològica, Dinàmica, Ed. Física—Sports.

b) Formació del nou professorat:

El fracàs dels plans d'estudi de l'Escola Normal de Magisteri i la deficient formació pedagògica dels altres professionals de l'ensenyament, requereix una ràpida solució.

Cal que la formació que han de rebre els futurs professionals de l'ensenyança sigui des d'ara mateix: **adequada** a la realitat socio—cultural de les Illes, **de qualitat** per donar una autèntica especialització i uns recursos didàctics adequats als moments actuals, **planificada** per tal d'establir un accés directe al finalitzar els estudis (al treball).

Per això, l'Escola de Formació del Professorat ha de

combinar els ensenyaments teòrics de les matèries relacionades amb l'educació (psicologia, sociologia, pedagogia, didàctica, etc) amb una ensenyança pràctica a càrrec de professionals de l'ensenyament que aportin les seves pròpies investigacions i experiències.

A l'hora de planificar els plans d'estudis de l'Escola de Formació del Professorat, dins la posta en marxa de la nostra Universitat, s'han de tenir en compte aquests criteris i la participació dels treballadors de l'ensenyança.

c) Sobre l'intrusisme i el "pluriempleo".

Es necessari acabar amb l'intrusisme dins l'ensenyament: Mentre hi ha professionals en atur, sense feina, molts de llocs de treball estan ocupats bé per gent no titulada (sobretot a Guarderies i Preescolar) bé per gent que fa valer els seus privilegis (religiosos que aprofiten les facilitats actuals per compul·sar títols eclesiàstics) bé per gent que té títols superiors però es dedica a l'ensenyament com a segona tasca remunerativa.

El "pluriempleo", vertadera malaltia del nostre treball, sols podra acabar quan hi hagi una remuneració adequada per tothom que comparti una dedicació suficient i exclusiva a l'ensenyança. Però es necessari ja ara acabar amb tots aquells funcionaris numeraris que ocupen més places de treball ja sigui com No Numeraris ja sigui al sector Privat. Igualment cal denunciar als professionals que més o manco ben remunerats han fet de les hores de "pluriempleo" o de les classes particulars el modus—operandi denigrant la tasca de l'ensenyament fins a uns nivells mercantilistes o de "presa de pèl".

III.5.— Sobre l'Escola estatal

Com a objectius prioritaris per l'ensenyament estatal per tal d'arribar a la nova escola pública, definida per les característiques educatives abans assenyalades, cal aconseguir el següent:

1) Plena autonomia de funcionament dels centres estatals pel que fa a la utilització dels recursos econòmics i didàctics, plans de treball, organització interna, etc.

2.— Gestió dels centres estatals a partir d'una direcció democràtica i posta en funcionament d'equips coordinadors, de comissions econòmiques, amb participació de pares i alumnes dels cursos superiors.

3.— Potenciació de les recerques i experiències de caràcter educatiu i progressiu funcionament d'equips pedagògics.

4.— Finançament adequat dels centres escolars estatals per part dels organismes públics municipals i autòctons.

5.— Racional distribució dels recursos i del material escolar, amb participació dels afectats.

6.— Adequada conservació i manteniment dels edificis escolars per part dels municipis, amb contractació del personal no docent necessari per un correcte i normal funcionament de l'activitat docent.

7.— Augment de les plantilles dels centres de Preescolar i EGB, en base als següents punts:

—Preescolar: Un especialista més per cada 4 unitats

—Centres d'EGB de menys de 8 unitats: Un mestre més

—Centres de 16 Unitats: 21 ensenyants (Dos d'Ed. Esp. i tres especialistes de 2a. etap. i dos més d'activ. complement.)

8.— Una jornada de treball, per Preescolar i EGB, que sigui:

—Obligatòria, de Jornada plena, de 25 hores lectives de classe, 5 hores no lectives dins centre, 5 hores dedicació i preparació a professió, dins o fora cent.

—Opcional, de dedicac. exclusiva: 25 hores lectives de classe, 10 hores no lectives dins centre, 5 hores dedicació i preparació a professió, dins o fora cent.

—Els càrrecs (tant de Director, subdirector, secretari, coordinador o cap de departament) tindran per compensar la dedicació a la seva funció, una disminució d'hores lectives setmanals de classe, sense cap altra remuneració.

9.— Realització prèvia al Concurs General de Trasllats (a

(Continua pàg. següent)

(Ve de pàg. anterior)

nivell de tot l'Estat) d'uns concursos de trasllats, primerament illa per illa i seguidament, a nivell de totes les Illes, on es treuen totes les places reals vacants, Concursos que serien mixtos.

Abans de parlar de Concursos per especialitats, s'han d'haver realitzat els cursos d'especialització, suficients per tothom.

III.6.— Sobre l'Escola privada

Actualment, tots els centres de propietat i gestió privat de les Illes, estan subvencionats per l'Estat, amb uns percentatges que varien entre el 50 i el 100 0/0 de subvenció.

Davant aquest fet, la gestió, administració i direcció d'aquests centres subvencionats no pot estar en mans dels propietaris, car els centres d'ensenyament, donada la seva funció, han de ser considerats com a serveis públics, sense fins lucratiu ni sense que puguin ser font de beneficis i, donada la participació de capital estatal, a través d'aquestes subvencions, en el seu manteniment, han de ser gestionats democràticament per la societat i, prioritàriament, per la comunitat escolar, integrada pels pares, alumnes, treballadors del centre, com estaments implicats en la tasca educativa, i per entitats socials afectades.

Conseqüentment, el STEI propugna dues opcions per aquests centres:

a) Passar a ser Escoles Públiques

b) Continuar essent Escoles Privades, però sense cap tipus de subvenció. L'opció per elegir correspon primordialment als estaments implicats de cada escola, encara que els propietaris dels centres puguin optar per la segona fórmula, però sense acollir-se a les subvencions.

El STEI propugna la transformació dels Centres Privats subvencionats, en convergència amb l'Escola Estatal, per a con-

vertir-se ambdues, en el sentit progressista que la nostra societat requereix, en una NOVA ESCOLA PÚBLICA, arrelada a les Illes, democràtica, en igualtat de condicions per tothom i sense ser discriminatori per ningú i sense cap imposició ideològica.

Per tal d'arribar a aquesta transformació, caldrà primer que:

a) Tot el professorat dels centres privats subvencionats passi a formar part d'un cos de treballadors de l'ensenyament, dependent de l'Administració Autònoma a efectes retributius i econòmics i dependents dels Consells de Direcció dels Centres a efectes escolars-pedagògics-professionals i laborals.

b) Prèviament es constituïran els Consells de Direcció dels Centres Subvencionats Privats, elegits democràticament d'entre els diversos estaments de la comunitat escolar (professors, No Docents, pares i alumnes) el qual s'encarregarà de la marxa, organització i gestió del centre, de la contractació de personal nou i de la línia pedagògica del centre.

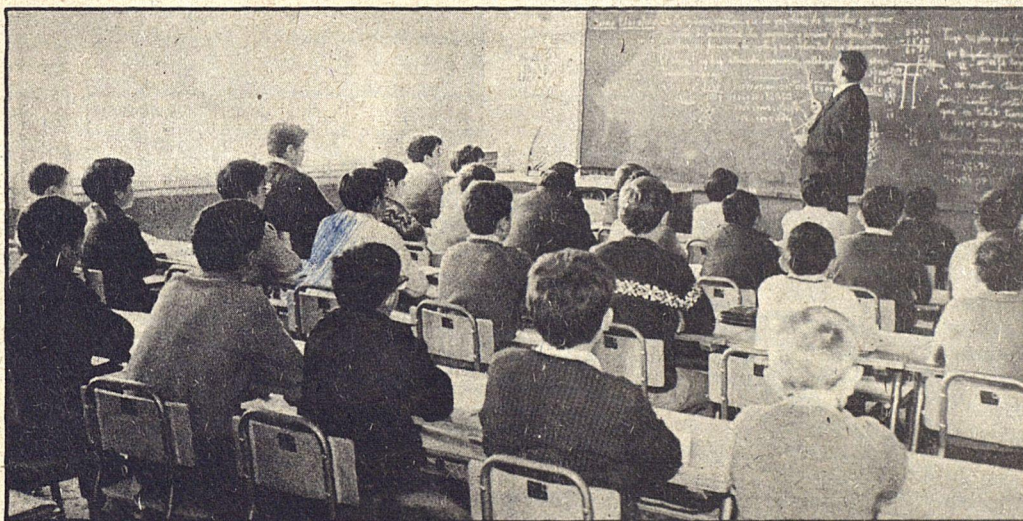
c) Prèviament, també, s'ha d'arribar igualment a l'equiparació salarial dels professionals de Privada amb els del sector Estatal.

El traspàs definitiu de l'escola privada subvencionada a propietat pública, serà negociat entre la propietat del centre, l'administració autònoma i el Consell de Direcció.

Quan això es faci, el procés de transformació seguirà les mateixes pautes de l'Escola Estatal, vers la nova Escola Pública.

Finalment, cal afegir que el STEI no s'oposa a l'existència de centres privats, no subvencionats amb diners públics, naturalment, però a condició que la seva estructura organitzativa interna sigui veritablement democràtica i sempre que accepti el pluralisme ideològic al seu si.

El STEI està en contra dels Idearis de Centre, car estan en contradicció amb la llibertat d'ensenyança i amb el pluralisme ideològic.

QUADRE 1

PERCENTATGES D'ENSENYAMENT ESTATAL I NO ESTATAL, ALS CURSOS 69-70 I 75-76.

Ensenyança	1.969-70		1.975-76	
	Estat	Illes	Estat	Illes
-Estat:	72,2º/o	54,7º/o	60,5º/o	46,9º/o
-No Estatal:	27,8º/o	45,2º/o	39,5º/o	53,1º/o